

2 Mill. Kr. om Aaret, det vil sige, Statens Udbytte synker ned til at blive $2\frac{1}{2}$ pCt. Men saa gaar den ærede Ordfører løs paa Henlæggelserne, der maa inddrages, hvorved Statens Udbytte kan komme op til $5\frac{1}{2}$ pCt., men „hvis“ Sukkeret saa igen falder $\frac{1}{4}$ Øre, saa forsvinder det hele som Dug for Solen. Ja, hvis — hvis — jeg vil ikke fuldføre den Sætning, som jeg tænker paa, men jeg vil sige, at dette er det rene Fantasteri. Efter at have fremført saadan forskellige „hvis“er, er til syvende og sidst den Forretning, at Staten overtager Sukkerfabrikkerne, bleven reduceret saadan, at Roedyrkerne have tabt 80 Kr. pr. Tønde Land. Et andet Sted gør den ærede Ordfører opmærksom paa, at 1 Million svarer til, at Roedyrkerne tabe $12\frac{1}{2}$ Mill. Kr., altsaa at Staten ved denne Overtagelse taber 6 Mill. Kr. Jeg maa sige, jeg har hørt mange Ting i denne Verden, men ikke noget saa barnligt som dette, og jeg tror ikke, at nogen kan præstere noget tilsvarende, jeg tror, det ærede Medlem har sat Rekorden.

Jeg vil tilgive det ærede Medlem saadanne Smaafejl, som at han paa Spalte 2661—62 regner med en Gevinst for 1910, men regner med et Sukkerforbrug for 1911. Der er rigtignok forbrugt 12 Mill. Pd. Sukker mere i 1911 end i 1910, men hvad gør det i det Regnestykke, den ærede Ordfører stiller op? Om han saa regner 100 Mill. Pd. forkert, vil det ikke betyde det fjerneste i denne Forbindelse. Den ærede Ordfører burde her have været konsekvent, da han var ved dette „hvis“: hvis Sukkeret faldt 1 Øre. Han kunde have sagt 10 Øre. Det vilde være et Tab for Staten aarlig paa 20 Mill. Kr., og han kunde have sagt, at det i 10 Aar vilde have været et Tab paa 120 Mill. Kr. og i 100 Aar et Tab paa 1,200 Mill. Kr., og at den danske Stat var fuldstændig bankerot, ligger ikke saa langt ud i Fremtiden, naar den ærede Ordfører bliver ved at regne paa den Maade.

Jeg finder ikke Anledning til at tage hele dette Afsnit i det ærede Medlems Betænkning alvorlig, det er vel ogsaa opstillet til andet Brug, men jeg vil dog sige, at jeg selvfølgelig aldrig vilde stemme for et Forslag, der gik ud paa at ekspropriere Sukkerfabrikkerne til en Pris af

45 Mill. Kr. Jeg anser det for at være mindst 20 Mill. Kr. for meget for Sukkerfabrikkerne og Sukkerfabrikken ved Nykøbing, Falster, og det ærede Medlem kan være overbevist om, at Socialdemokraterne ikke ville være med til at styrte Landet i den Ødelæggelse, som her er skildret, vi ville ikke give mere for Sukkerfabrikkerne, end de ere værd, og hvis de ville holde sig i 45 Mill. Kr., saa lad de vedkommende have Lov til at beholde dem selv, saa kunne vi tage Beskyttelsen fra dem. Og jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at naar han og hans Parti og den Regering, de støtte, vilde gennemføre et Forslag, hvorved vi fuldstændig ophævede Told og Afgifter paa Sukker, blev det ikke saa vanskeligt at handle med Selskabet. Saa vilde det vise sig, at man for $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. kan betale 4 pCt. Rente og amortisere 2 pCt. aarlig og saa eje Fabrikkerne kvit og frit efter 28 Aar. Det er den samme Fremgangsmaade, som Landstingsmand Hey antydede i Landstinget under Behandling af Finansloven, da han talte om et Brændevinsmonopol her i Landet. Naar vi bar os saaledes ad, vilde den ærede Ordfører aldrig nogen Sinde kunne komme udenom, at det er en udmærket fin Forretning at overtage Sukkerfabrikkerne, for saa vilde der, efter at man havde anvendt $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Renter og Amortisation, være en ren Gevinst paa 3 Mill. Kr. til Fordel for Staten. Nu ser jeg ganske vist, at den ærede Ordfører et Sted taler om, at 3 Mill. Kr. ere en ren Bagatel, men et andet Sted er han uhyre glad ved, at man i 1908 nedsatte Sukkerbeskyttelsen omkring ved 1 Øre pr. Pd., hvilket kun var 2 Mill. Kr. Men naar 2 Mill. Kr. ere saa uhyre meget i 1908, hvorfor skal saa en Forretning, der efter 28 Aars Forløb vil føre til, at Staten ejer Fabrikkerne kvit og frit, gøres til en Bagatel, hvorfor skulle saa 3 Mill. Kr. aarlig Indtægt for Staten gøres til en Bagatel?

Jeg vil slutte med at fortælle den ærede Ordfører en lille Historie, som jeg henter fra det gamle Testamente. Man har fra anden Side, da Arbejderne, Socialdemokraterne, mødte frem og omringede Sukkerfabrikkerne, været i Nød over, at man ikke havde en Mand, der rigtig kunde forbande os, saa at det Angreb, vi her